

УХВАЛА ПЕРШОГО СЕНАТУ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів пункту 1 частини першої статті 19 Закону України „Про громадянство України“

Київ
22 грудня 2025 року
№ 97-у(І)/2025

Справа № 3-224/2025(445/25)

Перший сенат Конституційного Суду України у складі суддів:

Петришина Олександра Віталійовича – головуючого, доповідача,
Барабаша Юрія Григоровича,
Грищук Оксани Вікторівни,
Кичуна Віктора Івановича,
Олійник Алли Сергіївни,
Філюка Петра Тодосьовича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів пункту 1 частини першої статті 19 Закону України „Про громадянство України“ від 18 січня 2001 року № 2235–ІІІ (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 13, ст. 65) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Петришина О.В. та дослідивши матеріали справи, Перший сенат Конституційного Суду України

у с т а н о в и в:

1. До Конституційного Суду України звернувся Коломойський І.В. із клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, частині третій статті 22, статті 58 Конституції України (конституційність) приписи пункту 1

частини першої статті 19 Закону України „Про громадянство України“ від 18 січня 2001 року № 2235–III зі змінами (далі – Закон).

Згідно з частиною першою статті 19 Закону підставами для втрати громадянства України є:

„1) добровільне набуття громадянином України громадянства іншої держави, якщо на момент такого набуття він досяг повноліття.

Добровільним набуттям громадянства іншої держави вважаються всі випадки, коли громадянин України для набуття громадянства іншої держави повинен був звертатися із заявою чи клопотанням про таке набуття відповідно до порядку, встановленого національним законодавством держави, громадянство якої набуто.

Не вважаються добровільним набуттям іншого громадянства такі випадки:

а) одночасне набуття дитиною за народженням громадянства України та громадянства іншої держави чи держав;

б) набуття дитиною, яка є громадянином України, громадянства своїх усиновлювачів унаслідок усиновлення її іноземцями;

в) автоматичне набуття громадянином України іншого громадянства внаслідок одруження з іноземцем;

г) автоматичне набуття громадянином України, який досяг повноліття, іншого громадянства внаслідок застосування законодавства про громадянство іноземної держави, якщо такий громадянин України не отримав документ, що підтверджує наявність у нього громадянства іншої держави“ (пункт 1).

У конституційній скарзі зазначено, що „на момент отримання Коломойським І.В. громадянства іншої держави, Конституція України, яка встановлювала принцип єдиного громадянства, ще не була прийнята, а чинне законодавство України про громадянство не передбачало жодних заборон чи обмежень щодо набуття громадянства іншої держави, чи встановлення будь-яких негативних наслідків для українського громадянства через таке набуття“, тому суб’єкт права на конституційну скаргу вважає, що внаслідок застосування оспорюваних приписів Закону його „безпідставно визнано таким, що втратив громадянства України, що призвело до порушення прав та свобод людини“.

На підтвердження своєї позиції Коломойський І.В. посилається на окремі приписи Конституції України, законів України, Конвенцію про захист прав

людини і основоположних свобод 1950 року, рішення Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини, міжнародні акти, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Перший сенат Конституційного Суду України, вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з постановленням неодностайно Третьою колегією суддів Першого сенату Конституційного Суду України Ухвали від 10 грудня 2025 року № 239-3(I)/2025 про відмову у відкритті конституційного провадження в цій справі на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

З аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що Коломойський І.В. не навів аргументів, які підтверджували б порушення його прав, гарантованих Конституцією України, а фактично висловив незгоду із застосуванням приписів пункту 1 частини першої статті 19 Закону в остаточному судовому рішенні в його справі до спірних правовідносин, що не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних приписів Закону.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 36, 50, 55, 61, 62, 67, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 54 Регламенту Конституційного Суду України Перший сенат Конституційного Суду України

п о с т а н о в и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів пункту 1 частини першої статті 19 Закону України „Про громадянство України“ від 18 січня 2001 року № 2235–III зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРШИЙ СЕНАТ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**